

Μάνος Κοντολέων

Ο Μάρκος τα λέει... όλα!

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ
Τέτη Σώλου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Η ΜΑΜΑ

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ

Η ΑΛΛΗ
ΓΙΑΓΙΑ

Ο ΛΙΜΠΕ

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ

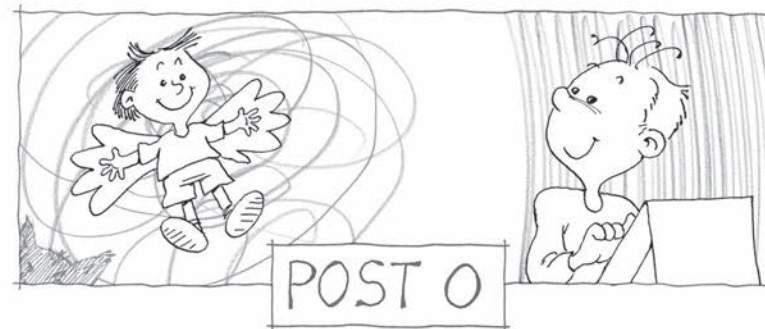
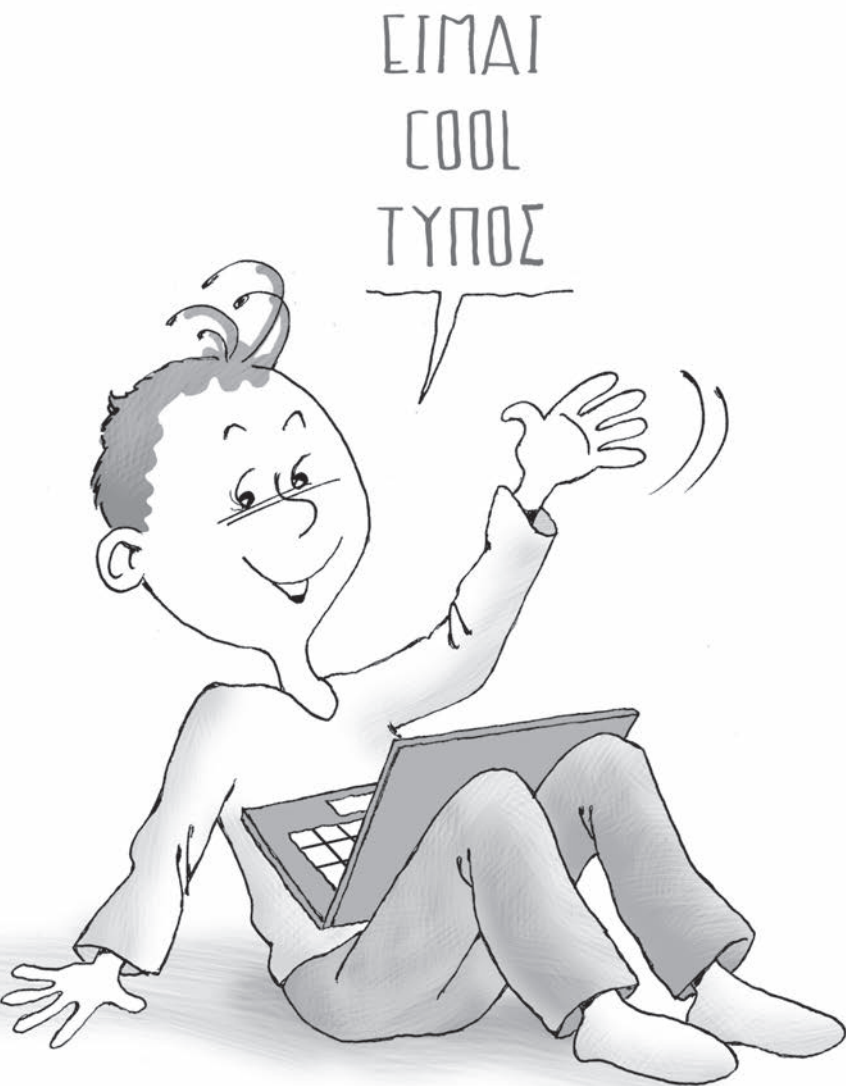
Η ΓΙΑΓΙΑ

Ο ΝΕΣΤΟΡΑΣ,
ΤΟ
ΑΔΕΛΦΑΚΙ-ΔΙΑΒΟΛΑΚΙ

Ο ΣΙΛΒΕΣΤΡΟΣ

Είμαι ο Μάρκος. Πριν από έναν μήνα μπήκα στο γυμνάσιο και εδώ και κάποιες μέρες αποφάσισα να ανοίξω αυτό το blog.

Μη φανταστείτε πως είμαι κανένας από κείνους τους τύπους που θέλουν όλοι να ασχολούνται μαζί τους. Μπα! Σ' όλο το δημοτικό μόνο έναν κολλητό είχα – τον Λευτέρη.

Και μάλλον cool τύπος είμαι.

Δεν είμαι πορωμένος για βαθμούς, δεν έχω κόλλημα με τα video games (όχι με όλα τουλάχιστον), δε γουστάρω όλες τις σειρές του Netflix, μου αρέσουν τα καλά παιχνίδια στρατηγικής, ξέρω τις σημαίες όλων των κρατών και το βάρος όλων των δεινοσαύρων. Φανατικός follower στα ντοκιμαντέρ στο YouTube – κυρίως σε όσα δείχνουν τα μυστικά του διαστήματος, αλλά και σε κάποια άλλα, όπως, για παράδειγμα, σ' εκείνα που γυρίστηκαν σε μέρη μακρινά, στον Αμαζόνιο ή στους Πόλους.

Και από μουσική προτιμώ την τζαζ – είμαι cool τύπος, το ξεκαθάρισα.

ΟΚ, θα πείτε. Και τότε γιατί άνοιξες αυτό το blog; Σωστή ερώτηση. Για να λυθεί η απορία, ας πάρουμε τα πράγματα με τη σειρά τους.

Ο παππούς μου είναι ομότιμος καθηγητής Φιλοσοφίας στο πανεπιστήμιο (ομότιμος σημαίνει συνταξιούχος – μου το έχει ο ίδιος εξηγήσει). Αφού λοιπόν είναι ομότιμος (δηλαδή συνταξιούχος), έχει πολύ χρόνο στη διάθεσή του, και μάλιστα ακόμα περισσότερο από τότε που μαζί με τη γιαγιά μου πήγαν και μένουνε στην εξοχή.

Και πώς εκμεταλλεύεται τον χρόνο του ένας ομότιμος (δηλαδή συνταξιούχος) καθηγητής που διαμένει εις μίαν απομονωμένην οικίαν (που σημαίνει πως εκεί γύρω από το σπίτι του τίποτε άλλο δεν είναι κτισμένο) της οποίας η μία θυρίς αγναντεύει το πέλαγος (που σημαίνει πως από το ένα παράθυρο κοιτάς τη θάλασσα) και εκ της άλλης εισπνέεις την καθάριαν αύραν του

όρους (που σημαίνει πως το άλλο παράθυρο κοιτά προς το βουνό);

Ο παππούς θα πρέπει να ξεκαθαρίσω πως ο τρόπος που μιλά είναι κάπως περιέργος. Του αρέσει η καθαρεύουσα – πριν δυο χρόνια η μαμά μου εξήγησε πως καθαρεύουσα λέμε τα ελληνικά έτσι όπως τα μιλούσαν τα παλιά χρόνια, και πως δε χρειάζεται να τη φοβάμαι μιας και στο δημοτικό πια δεν τη διδάσκουν. Αλλά τώρα εγώ σκέφτομαι πως πρέπει να τη ρωτήσω αν θα μας τη διδάξουν σε κάποια τάξη στο γυμνάσιο.

Ας είναι – προς το παρόν δε φαίνεται να υπάρχει αυτός ο κίνδυνος, οπότε άλλα δεν έχω να σας πω πάνω σ' αυτό το θέμα, παρά μόνο να σας μεταφράζω κάποιες από τις λέξεις που χρησιμοποιεί ο παππούς. Βλέπετε, από τις τόσες φορές που τις ακούω, έχω πια καταλάβει τη σημασία της καθεμιάς τους.

Κάτι τέτοια λοιπόν άκουγα τον παππού μου να λέει στον μπαμπά, που είναι γιος του.

Ο μπαμπάς ανασήκωνε τα φρύδια του.

– Τι να σου πω, βρε πατέρα; Κανένα καφενείο δεν έχει εκεί κοντά;

Ο παππούς κουνούσε το κεφάλι απογοητευμένος. Εδώ που τα λέμε, συχνά τον είχα επίσης ακούσει να παραπονιέται στη γιαγιά:

– Μα σε τίποτε δεν ομοίασε προς εμέ ο υιός μας; Όσον εγώ ηγάπησα τα βιβλία, αυτός αγαπά τον επίσκυρον (έτσι ισχυρίζεται ο παππούς πως λεγότανε το ποδόσφαιρο στα αρχαία χρόνια).

Ο μπαμπάς εργάζεται ως μηχανικός αυτοκινήτων και ερασιτεχνικά ασχολείται με την μπάλα.

– Ομοίασε προς το δικόν σου σόι!

Ο παππούς δεν ξεχνά πως ο αδελφός της γιαγιάς είχε δικό του συνεργείο αυτοκινήτων, που τώρα το λειτουργεί ο μπαμπάς.

Τέλος πάντων, το πρόβλημα του παππού με το πώς θα εκμεταλλεύεται ένας ομότιμος καθηγητής πανεπιστημίου τον ελεύθερο χρόνο του –που έτσι κι αλλιώς όλος ο χρόνος του είναι ελεύθερος, από πίσω του σχολιάζει ο μπαμπάς– λύθηκε με την απλή λύση που του πρότεινε η γιαγιά.

– Γράψε τα απομνημονεύματά σου! (που σημαίνει γράψε τις αναμνήσεις σου).

Η ιδέα άρεσε πολύ στον παππού κι αμέσως την έβαλε σε εφαρμογή. Αλλά κάποια στιγμή σταμάτησε να πληκτρολογεί στον παμπάλαιο ηλεκτρονικό υπολογιστή του.

– Τι έπαθες πάλι; ανησύχησε η γιαγιά.

– Έχω λησμονήσει (που σημαίνει έχω ξεχάσει) γεγονότα της παιδικής και εφηβικής μου ηλικίας...

Όταν άκουσα αυτό το παράπονο του παππού, ομολογώ πως ξαφνιάστηκα, μιας και δεν περίμενα πως όσα ζω τώρα, που είμαι στην αρχή της εφηβείας μου, θα είναι στο μέλλον τόσο σημαντικά και θα θέλω να τα θυμάμαι.

– Έπρεπε να κρατούσα σημειώσεις τα έτη (που σημαίνει τα χρόνια) εκείνα της αθωότητάς μου, αναστέναξε ο παππούς, αλλά, βλέπεις, ως νεανίας (που σημαίνει νεαρός) θεωρούσα πως τα ημερολόγια ήσαν ασχολία διά τα κοράσια (που σημαίνει κορίτσια) και τας εφήβους (αυτό δεν το εξηγώ, είναι ολοφάνερο το τι σημαίνει).

Αυτό για τα ημερολόγια πάντως κι εγώ το πιστεύω. Κοριτσιίστικες ασχολίες.

Αλλά ο παππούς στράφηκε προς το μέρος μου και με συμβούλευσε:

– Μην υποπέσεις (που σημαίνει μην κάνεις) εις παρόμοιον σφάλμα (που σημαίνει λάθος) κι εσύ. Κράτα σημειώσεις.

Εγώ! Εγώ να πάρω ένα τετράδιο και να αρχίσω να το γεμίζω με το τι μου συμβαίνει κάθε μέρα! Δε σφάξανε!

Στην αρχή βρήκα την ιδέα ανόητη. Την ξανασκέφτηκα, τη βρήκα και βαρετή. Άλλωστε εγώ δεν τα έχω καλά με τα στίλο και τα χαρτιά. Τα γράμματά μου θυμίζουν τα γράμματα των Κινέζων, και από ορθογραφία... Άσ' τα να πάνε! Μα τώρα ας μου εξηγήσει κάποιος γιατί να υπάρχουν τόσα γράμματα που όλα έχουν τον ίδιο ήχο – ι και υ και η και ει και οι... Γιατί ρωτώ και εξίσταμαι (που θα έλεγε ο παππούς και που σημαίνει βγαίνω από τα ρούχα μου)!

Έτσι γενικά ρωτώ βέβαια. Τον παππού με τίποτε κάτι τέτοιο δε θα τον ρωτούσα. Αν το έκανα, θα έπαυα αμέσως να έχω παππού – θα του ερχότανε ταμπλάς στο κεφάλι, που λέει και η άλλη μου γιαγιά (αυτή που μένει στον κάτω όροφο).

Βαρετή και κουραστική ιδέα αυτή του παππού, αλλά τότε η γιαγιά μπήκε στη μέση και πρότεινε:

– Ναι! Και μάλιστα μπορείς να ανοίξεις κι ένα blog κι εκεί να τα γράφεις όλα!

Η γιαγιά μου –αν θέτε το πιστεύετε, αλλά σας λέω πως έτσι είναι– έχει το δικό της blog και γράφει τις εντυπώσεις της από τα βιβλία που διαβάζει. Κι απ' ό,τι έχω δει –έχω κι εγώ ρολάρει τις αναρτήσεις της– έχει και πολλούς followers. Και ακόμα, πολύ συχνά, διάφοροι συγγραφείς και εκδότες της στέλνουν τα βιβλία τους για να γράψει τη γνώμη της γι' αυτά στο blog της.

Η γιαγιά μάλιστα δεν είναι η μόνη στην οικογένεια που έχει blog.

Κι ο μπαμπάς μου έχει ένα – αυτός γράφει τις εντυπώσεις του από τους ποδοσφαιρικούς αγώνες που παρακολουθεί στα διάφορα κανάλια που είναι συνδρομητής.

Κι η μαμά το δικό της, που όμως μόνο μια ανάρτηση έως τώρα έχει पोστάρει.

Μα και η άλλη μου γιαγιά (αυτή που μένει στον κάτω όροφο) είναι blogger. Ανεβάζει τις παλιές συνταγές ζαχαροπλαστικής της δικής της μαμάς. Αλλά επειδή, όταν η μαμά της έγραφε σε ένα τετράδιο τις συνταγές, μετρούσαν τα υλικά όχι με γραμμάρια, αλλά με δράμια (μη μου ζητήσετε να σας πωσ ποια είναι η διαφορά, δεν την ξέρω και μήτε θέλω να τη μάθω), κανείς δεν μπορεί να ακολουθήσει με σωστό τρόπο τις οδηγίες, κι έτσι κανείς δε φτιάχνει εκείνα τα γλυκά της προγιαγιάς μου.

Οπότε, και μιας και στην οικογένεια έχουμε μια παράδοση στα blogs, ξανασκέφτηκα την ιδέα της γιαγιάς. Κι όπως όσο δύσκολα γράφω σε χαρτί, τόσο εύκολα πληκτρολογώ τα γράμματα και, το κυριότερο, δεν έχω και να σκοτίζομαι με την ορθογραφία, μιας και ας είναι καλά το google που μου τα διορθώνει, είπα...

Ναι, πήρα την απόφαση να ανοίξω το δικό μου blog και εκεί μέσα να καταγράψω...

Βέβαια υπήρχε ένα προβληματάκι: για να ανοίξω blog πρέπει να έχω δικό μου mail. Κι αυτό για να το έχω, θα 'πρεπε να ήμουνα λίγα χρόνια μεγαλύτερος.

Το υπενθύμισα αυτό στη γιαγιά...

Βέβαια, τώρα εσείς θα με θεωρήσετε πως είμαι σκέτη μούχλα. Ποιο παιδί και από το δημοτικό ακόμα δεν έχει δικό του mail! Σιγά τη δυσκολία: γράφει μια άλλη χρονιά πως γεννήθηκε και άντε μετά να ψάξουν να σε βρουνε.

Αλλά εγώ είμαι καθαρός σε όλα μου. Και δε μου αρέσει να ξεγελώ κανέναν – μήτε καν το gmail.

– Δε γίνεται! είπα στη γιαγιά. Πρέπει να περμένω μερικά χρόνια.

– Οπότε... Ζήσε, Μάη μου, να φας τριφύλλι, η γιαγιά απογοητεύτηκε, αλλά αμέσως μετά πήρε τηλέφωνο τη μαμά μου (που είναι η γυναίκα του γιου της) και κάτι της είπε, κάτι που δεν το πολυάκουσα.

Μα μόλις η γιαγιά έκλεισε το τηλέφωνο, μου χαμογέλασε –να ένα χαμόγελο!– και μου είπε:

– Η μητέρα σου πιστεύει πως, αν είχες δικό σου blog,

ίσως και να βελτιώνες τα ορθογραφικά σου λάθη. Οπότε...

Ο παππούς μπήκε στη μέση της κουβέντας.

– Λοιπόν, κι εγώ όταν ήμουν παις, (που σημαίνει παιδί) αντιμετώπιζα δυσκολίας τινάς (που σημαίνει μερικές) με την ορθογραφία. Η μητέρα μου (που σημαίνει η μητέρα μου), διά να βελτιώσω τας επιδόσεις εις την ορθήν χρήσιν της γραμματικής (που σημαίνει να πάψω να γράφω ανορθόγραφα), μου υπαγόρευε άρθρα εκ των εφημερίδων εκείνης της εποχής. Ολοφάνερρον το θετικόν αποτέλεσμα της ιδέας της. Και εις την ορθογραφίαν διέπρεψα (που σημαίνει πως έγινα ορθογράφος) και ανέπτυξα κοινωνικά γνώσεις...

Η γιαγιά κούνησε το κεφάλι της.

– Τώρα όλα αυτά μπορεί να γίνουν στο διαδίκτυο, υπενθύμισε στον παππού και μετά στράφηκε προς εμένα. Η μητέρα σου θα δημιουργήσει ένα family link κι έτσι και το θέμα του mail λύθηκε.

Κι ενώ εγώ έπαιρνα βαθιά ανάσα ανακούφισης, ο παππούς αναστέναξε με παράπονο.

– Οικογενειακόν σύνδεσμον τουτέστιν (που σημαίνει family link). Εσύ, τουλάχιστον, καλή μου, θα μπορούσες να απέφυγες την χρήσιν εκφράσεων που πτωχεύουν την πλουσιοπάτην γλώσσαν μας.

Η γιαγιά μου έκλεισε το μάτι. Της έκλεισα κι εγώ το δικό μου.

Οπότε, μετά από τη συμφωνία μαμάς και γιαγιάς, το θέμα λύθηκε και το blog, όπως βλέπετε, ξεκίνησε.

Βέβαια είχα να αντιμετωπίσω δυο προβληματάκια. Το ένα έχει να κάνει με την καθαρεύουσα του παππού. Όσο κι αν θυμάμαι τα λόγια του, κάποια μου ξεφεύγουν, άσε και την ορθογραφία της καθαρεύουσας! Μεγάλο πρόβλημα αυτού του είδους η ορθογραφία. Πώς να τη μάθαινα;

Κι εδώ η γιαγιά έδωσε τη λύση.

– Πριν ανεβάσεις την ανάρτηση, βάλε τον παππού να σου διορθώνει ο ίδιος τα λόγια του.

Πάει λοιπόν το πρώτο προβληματάκι.

Το δεύτερο είχε να κάνει με την εικονογράφηση κάθε post. Οικογενειακές φωτογραφίες δεν ανεβάζουμε στο διαδίκτυο, αλλά και πού θα έβρισκα εικόνες που να ταιριάζουν με τα όσα θα γράφω;

Μα, άμα θες, όλα τα καταφέρνεις. Κι εγώ θυμήθηκα πως, πέρυσι, που ήμουνα στην έκτη, είχε έρθει στην τάξη μας μια εικονογράφος να μας μιλήσει για τα παιδικά βιβλία. Τέτη Σώλου τη λέγανε κι αμέσως αυτή σκέφτηκα πως θα με βοηθούσε. Τόσο χαρούμενη γυναίκα κι όλο αστεία μάς έλεγε, και αστείες ζωγραφιές η ίδια ζωγράφιζε. Γκούγκλαρα το όνομά της, βρήκα το mail της και της ζήτησα, αν ήθελε, να της στέλνω εγώ κάθε φορά το post που θα γράφω κι αυτή να φτιάχνει μια εικόνα που θα του ταιριάζει.

– Εγώ χατήρια δε χαλώ σε όσους με θυμούνται! ήταν η απάντησή της.

Οπότε πάει, λύθηκε και το δεύτερο προβληματάκι.

Το blog μου όλα τα έχει – και επιμέλεια ορθογραφική και εικαστική φροντίδα! Με άλλα λόγια δεν είναι ένα απλό blog, αλλά μια blogάρα (κάτι παρόμοιο με τις γκολάρες, που όλο γι' αυτές ο μπαμπάς μιλάει).

Τώρα μένει να δω με ποια θέματα θα ασχοληθώ...

Κάτι έχω στο μυαλό μου. Μα...

Καλά θα σκεφθώ αύριο τι ακριβώς θα γράφω. Έτσι κι αλλιώς αυτό είναι το post 0. Η εισαγωγή ας πούμε.

Καιρός τώρα να σας χαιρετήσω...

Αλλά, για ένα λεπτό! Να βρω κι έναν δικό μου χαιρετισμό... Τι να είναι;...

Α, το βρήκα!

Bye buddies – Markos